

**MOZGÁSKORLÁTOZOTTAK EGYESÜLETEINEK
ORSZÁGOS SZÖVETSÉGE**

www.meosz.hu

1032 Budapest, San Marco u. 76.

Telefon: (1)388-5529; (1)388-2387; (1)388-2388

E-mail: *meosz@t-online.hu*

Bankszámla szám: 11703006-20034962

Adószám: 19002732-2-41.

Jobb egészségügyi ellátásért küzdenek a járványos gyermekbénuláson átesett betegek

Szakszerű egészségügyi ellátást, a rehabilitációs kapacitások bővítését, megfelelő intézményi beteggondozást szeretnének a járványos gyermekbénulásra átesett betegek, akik tiltakoznak az ellen, hogy felülvizsgálják őket, és csökkentsek vagy elvegyék az ellátásukat. Magyarországon a súlyos mozgássérültek nem férnek hozzá a szűrővizsgálatok egy részéhez, mert hiányzik az ehhez szükséges infrastruktúra. Ezen is szeretnének változtatni a „Heine-Medinesek”, akik a hatékony és egységes fellépés érdekében külön szekciót alakítottak a Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetségén (MEOSZ) belül.

A mára már sikeresen felszámolt gyermekbénulás betegség utolsó nagy hulláma 1950 és 1959 között szedte áldozatait szerte a világban és hazánkban. A kéz-, láb- és légzébénulást okozó betegség miatt sokan kerekesszékekbe kerültek, a legsúlyosabb betegek vastüdőben éltek-élik le az életüket. Hazánkban 16500 megbetegedést regisztráltak a múlt század harmincas és hetvenes éve között, napjainkban több ezerre tehető a járványos gyermekbénulást túlélők száma. A betegeknek speciális egészségügyi és rehabilitációs ellátásra van szükségük, amelyet a jelenlegi ellátórendszer nem képes megfelelő módon biztosítani. Szükség lenne a képzési program bővítésére, az egyetemeken és főiskolákon a gyermekbénulás ugyanis csak érintőlegesen szerepel a tananyagban, így az egészségügyi szakmelyzet tudása meglehetősen hiányos. Különösen igaz ez a betegség lezajlása után 30-40 évvel jelentkező, hirtelen állapotromlást eredményező Post-Polio szindrómára.

A gyermekbénulás áldozatainak intézményes rehabilitációja 27 évig megoldatlan volt, 2000. óta a HM Hévízi Mozgásszervi Rehabilitációs Intézetben foglalkoznak velük, a kapacitás azonban nagyon kevés. Évente 160 főt tudnak kezelni, és ha a szaktárca adatait vesszük alapul, a 3600 beteg rehabilitációjára több mint 20 év alatt kerül sor. A legsúlyosabb állapotú, önellátásra képtelen gyermekbénultak intézményi gondozása sincs megfelelően megoldva, szükség lenne egy speciális lakóotthonra.

Az egészségügyi vizsgálatok egy részéhez (nőgyógyászat, urológia, tüdőgyógyászat, fogászat, MR, CT) és a szűrésekhez (csontsűrűség-mérés, tüdőszűrés, mammográfia) a kerekesszékes betegek többsége nem fér hozzá, vagy gyakran él át megalázó helyzeteket, mert hiányzik az ehhez szükséges infrastruktúra, nincsenek például emelhető-süllyeszthető vizsgálóasztalok.

A megbetegedettek többsége ma 53-62 éves. Érthetetlen számukra, hogy miért vizsgálják most felül sokukat, amikor állapotuk „végleges státuszú”, a betegség okozta egészségkárosodás súlyossága pedig eddig nem volt kérdéses.

További információ: Kertész Tamás (06-30/9009-444), hm.szekcio@gmail.com

Budapest, 2012. június 9.

Üdvözlettel:

Gábor Imola
kommunikációs munkatárs, MEOSZ